

FÖRORD

Som titeln på denna bok antyder utspelar sig handlingen under covid-19-pandemins första halvår. Det var en fruktansvärd farsot som drabbade världens befolkning på flera sätt. Många människor drabbades oerhört hårt av sjukdomen och miste både nära och kära. Andra klarade sig bättre men livet påverkades på olika sätt för de allra flesta.

Syftet med denna berättelse är inte att förminska pandemin eller dess offer, utan att få oss att minnas hur det vardagliga livet levdes. En annan avsikt med boken är att bjuda på en spännande och rolig historia i vilken det mesta är påhittat.

Platserna där allt utspelar sig finns på riktigt, men gårdsnamnen är påhittade eller ligger inte alls där i verkligheten.

Titeln Covid minus nitton dök upp när jag lät Microsoft Words syntetiska röst "Microsoft Bengt" läsa upp min text. Denne Bengt läser covid-19 som *covid minus nitton*.

PROLOG

Mars månad 2020 var ovanligt händelserik runt hela jordklotet. Efter att en virussjukdom, säkerligen härstammande från Kina, brutit ut i de italienska skidorterna under de svenska sportloven spred sig smittan till Sverige med hostande, återvändande skidturister. Resten av världen drabbades på liknande sätt varför Världshälsoorganisationen (WHO) onsdagen den elfte mars förklarade att utbrottet av viruset Covid-19 utgjorde en pandemi.

Fem dagar senare rekommenderade den svenska Folkhälsomyndigheten att personer äldre än sjuttio år skulle begränsa sina kontakter med andra människor så långt det gick och att arbetsgivare, om det var möjligt, skulle låta sina anställda arbeta hemifrån.

Dagen efter anbefallde samma myndighet att gymnasieskolorna inte skulle bedriva sin verksamhet i skolans lokaler, utan som fjärr- eller distansundervisning.

Något dygn därefter inleddes en diskussion inför kommande påskledigheter om det ovettiga i att låta tiotusentals människor samlas i de svenska fjällanläggningarna. Det gick ut en rekommendation att tänka igenom om sådana resor var nödvändiga att genomföra. Folkhälsomyndigheten förde en dialog med länsstyrelser och regioner om hur skidturismen under påskloven skulle hanteras för att minimera smittspridningen.

LÖRDAGEN DEN 21 MARS 2020

Åmål

Brynolf Svensson är mörkhårig och kortare än medellängden för en svensk man. Trots det är han en äkta svensk av svensk nationalitet. Vad han vet finns det inga spår av någon anförvant invandrad från någon främmande kultur. I och för sig har han bara kontrollerat sitt ursprung femtio år tillbaka i tiden, men han känner sig trygg med det, trots sina yttre avvikelser från ett perfekt utseende. Det gör honom inget, snarare tvärtom. Som ledare för det nationalistiska partiet Sveriges vänner Åmålsavdelning visar han att en riktig svensk inte behöver vara blond och två meter lång, vilket bara lockar fler väljare till partiet.

Nu står han framme vid scenen i den sedan länge avkristnade Gamla kyrkan i Åmål. Han känner dallret i luften i den fullsatta lokalen. Brynolf tar två snabba, djupa andetag innan han tar sats och med bestämda steg går uppför den korta trappan till podiet.

Där uppe möts han av öronbedövande ovationer. Inövat rättar han till sin snedbena och ställer sig bredbent vänd mot publiken med armarna höjda i en segergest. När åskådarna lugnar sig skriker han:

”Hej Sveriges vänner.”

”Hej Sveriges vän”, svarar publiken unisont.

”Gör Sverige stort igen”, säger Brynolf med dundrande stämma.

”Sverige åt svenskarna”, skallar folkmassan. ”Sverige åt svenskarna.”

När Brynolf tar plats i talarstolen vibrerar takstolarna i den gamla 1600-talsbyggnaden. Det pirrar i hans kropp. Han älskar ögonblicket när publikens förväntningar slår rakt igenom sorlet och spänningen i luften. Han står helt stilla tills det blir lugnare i lokalen. Då lyfter han mikrofonen.

”Det är härligt att vi äntligen kan samlas i denna ursvenska byggnad medan folkförrädarna i Stockholm lämnar över vårt svenska fosterland och vår svenska landsbygd till andra. Om vi får bo kvar kommer vi inte att få röra oss fritt. Vi kommer att spärras in på våra egna hemman så länge vi nu får behålla dem. Miljövänstern håller på att överlåta vår svenska nation till andra kulturer”, säger Brynolf med kraft bakom rösten.

Brynolf tar en kort konstpaus. Han hör hur det muttras bland åhörarna om muslimer, judar och stockholmare.

”Ett problem är de så kallade nationella minoriteterna”, summerar Brynolf. ”PK-maffian påstår att judar, samer, romer och tornedalsfinnar är en del av vårt kulturarv. Vadå vårt? Vårt kulturarv är bara det den svenska nationen ger oss.”

Publiken är ovanligt tyst, tänker Brynolf. Blev det för komplicerat?

”Den svenska nationen måste stärkas på bekostnad av de nationella minoriteterna. Assimilera tornedalsfinnar och judar. Skicka tillbaka romerna till Rumänien. Sätt samerna i reservat.”

”Brynolf! Brynolf! Brynolf!” skanderar åhörarflocken.

Så fort bifallsropen har minskat fortsätter Brynolf.

”Gör vi inget åt detta kommer det säkert snart en jävla julkalender i TV som fjäskar för samerna”, säger han innan han hinner tänka att han måste låta bli att svära under sina anföranden. ”Men det andra problemet, och det största, är att vi måste värna om den svenska nationen överallt, inte bara inom landet Sveriges

gränser. I Finland vill finnarna ha bort allt svenskt och utrota den svenska nationen i landet genom att tvinga in svenskarna i den finska kulturen. Trots att Finland var svenskt långt innan det blev finskt.”

Åhörarmassan är nu knäpptyst förutom en berusad trettioåring längst bak i lokalen som vrålar:

”Sieg Helg!”

Övriga tycks intensivt fundera på vad Brynolf menar och vad som ska komma nu.

”Den enda rätta lösningen för att rädda svenskarna i Finland är att införliva dem och deras territorium till Storsverige. Resterande Finland och Storsverige kan givetvis bibehålla sina vänskapliga relationer.”

Nu klappas det spontant händer lite här och var bland publiken. Brynolf trycker på en knapp på fjärrkontrollen som medför att en karta lyser upp scenens backdrop. Sverige och Finland framträder tydligt och än mer markant är en röd linje som ritats in och ut längs finska östersjökusten, så att Svenska Österbotten, Egentliga Finland och Åland hamnat på den svenska sidan av gränslinjen.

Annars domineras kartbilden av en stor svensk flagga och texten *STORSVERIGE*. Det jublas överlag bland åskådarna, inklusive trettioåringen i bakersta ledet.

Brynolfs livvakter, Sveriges vänners egna skyddsstyrka, SS som står för *Storma Sverige*, omringar honom när det är dags att lämna scenen.

”Bra gjort”, säger styrkans ledare Bernt Eriksson, samtidigt som han gör en high five med Brynolf.

Vakterna leder ut Brynolf genom den euforiska samlingen av

yngre och medelålders män. Han är enormt nöjd, speciellt med slutet av talet, men också med att han fått den pålitlige Bernt till ledare för sitt garde.

Brynolf Svensson slår upp ögonen.

Förbannat, tänker han och stirrar upp i taket. En dröm igen. Det borde jag fattat direkt. De jävlarna på kommunen släpper inte in Sveriges vänner i Gamla kyrkan, bara för att de har som krav att hyresgästerna ska ha en demokratisk och inkluderande grundsyn.

Skitsnack.

Woke-etablissemang gör allt för att stoppa oss. Som den här pandemin som de hittat på, för att hindra sådana som mig att komma ut till folket och dela mitt budskap. Någonting måste göras åt saken, men det får nog vänta tills huvudvärken släppt och halsen återfått sin normala fuktighet. För tillfället känns den som en del av Saharaöknen.

Det var en ovanligt blöt kväll igår, minns han vagt. Att sitta ensam hemma och dricka hembränt och samtidigt surfa runt på sanningssägande webbsiter händer en aning för ofta.

Brynolf driver ett framgångsrikt kemi-tekniskt ingenjörsföretag i Åmål. Han har utvecklat flera kommersiellt framgångsrika produkter. Tyvärr använder han även sin kunskap och firmans utrustning för att göra sin egen alkoholdryck, vilket han borde sluta med, signalerar den bultande smärtan innanför pannbenet.

Han är erkänt duktig på alla former av alkoholer, men att producera dem som är drickbara kan leda till både egna alkoholskador och att polisen hälsar på.

Nu förstår han vad som väckt honom och han sträcker sig

efter den surrande mobiltelefonen. Han kollar numret och låter telefonen fortsätta ringa.

”Jaså, ringer den jäveln”, muttrar han för sig själv. ”Han ska inte tro att jag svarar.”

Telefon försätter att ringa en stund, övergiven på nattduksbordet. Brynolf går på toaletten. Tillbaka vid sängen ringer det igen.

”Ge dig”, stönar han men ser att det uppringande numret är ett nytt. Uppringarens namn lyser på displayen.

Brynolf sträcker på sig och klarnar stämman med ett harklande innan han trycker in svarsknappen.

”Hallå ja. Det är Brynolf Svensson”, säger han stående i en ställning påminnande om givakt.

Ett försiktigt leende sprider sig i ansiktet när han tar in informationen från rösten i telefonen.

”Grattis. Vilket inlägg du har gjort på din Youtubekanal. Redan tiotusen tittare och delat tusenfalt på alla andra sociala medier.”

”Öh, tack Hardik”, rosslar Brynolf ur sig, samtidigt som han anar vad han gjort inatt. Igen.

Mannen i andra änden av telefonlinjen är Hardik Hofjöns, partiordförande i Sveriges vänner. Brynolf har hälsat på honom några gånger, men detta är första gången som Hofjöns ringer upp honom personligen.

”Det är sådant här partiet behöver för att locka nya sympatisörer”, fortsätter Hofjöns. ”Men jag trodde att du hade förstått att det är muslimerna som är vår gemensamme fiende nu för tiden?”

”Våra gemensamma fiender”, rättar Brynolf.

”Va?” säger Hardik. ”Ja, ja, vi har bytt ut judarna mot muslimer, inte finnar. Det är inte lika okej att hata finnar.”

”Så för tillfället är vi vänner med judarna?” säger Brynolf.

Han har inte varit överens med ledningen i den frågan och fått motstå en del kritik från ovan.

”Nja, kanske inte direkt vänner”, säger Hardik, ”men om vi hatar muslimer så mycket som vi för närvarande gör, är det svårt att visa hur illa vi tycker om judar. Just nu, menar jag. Men nu pratar vi om finnar.”

”Det handlar inte om att hata finnar”, säger Brynolf. ”Det handlar om att älska den svenska nationen och försvara den, var än på jorden den finns.”

”Ja, det kan ligga något i vad du säger, men glöm inte att det är vi i partiledningen som bestämmer”, säger Hardik. ”Men givetvis förstår du att dina uttalanden om Finland kan inte partiet stödja officiellt. Det passar sig inte när vi nästan tillhör finrummet. Om några dagar kan vi inte låta bli att kommentera det längre. Då kommer vi förstås kräva att du tar tillbaka det hela och säger att alltihop är ett missförstånd. Våra kommunikatörer kommer att ta kontakt med dig och göra några passande omskrivningar av ditt uttalande, så har vi löst det problemet. Till dess ska du göra dig otillgänglig för alla, framför allt för media, fast inte vår egen såklart. Och för allt i världen, radera inte ditt inlägg. Återigen tack för din insats, fast inte officiellt förstås. Vi hörs i slutet av veckan.”

”Men jag driver ett företag”, säger Brynolf. ”Jag kan inte försvinna.”

”Det borde du ha tänkt på innan”, säger Hofjöns.

”Jag har flera affärsmöten bokade i nästa vecka”, säger Brynolf.

”Boka av dem. Skyll på den där jävla bacillen, *Covid minus nitton*, eller vad den heter”, säger Hofjöns.

”Viruset”, säger Brynolf. ”Det är ett virus och det heter inte Covid minus ...”

Hofjöns avslutar samtalet. Brynolf sätter sig på sängen.
"Idiot", säger han högt för sig själv innan ett förnöjt flin sprider sig över läpparna.
Jag kanske ska fortsätta med ovanan att på fyllan lägga ut mina politiska tal på nätet, tänker han.